

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3309/2019
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Блаце“ из ..., чији је пуномоћник Часлав Анђелковић, адвокат из ..., ради утврђивања повреде права потрошача, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 191/2018 од 28.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 191/2018 од 28.02.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 191/2018 од 28.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 101/2017 од 29.08.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужени повредио право тужиоца као потрошача услуге од општег интереса, на тај начин што је крајем новембра 2016. године, увођењем додатне услуге-накнаде за одржавање мерног инструмента у месечном износу од 150,00 динара, без претходне измене одредаба уговора, тј. обавештења тужиоца као потрошача комуналне услуге-коришћења воде из јавног резервоара, фактичком једностраном неправичном изменом уговора, противно члану 81. став 1. тачка 10. Закона о заштити потрошача, као и да се наложи туженом као вршиоцу услуга да одмах по пријему пресуде, а пре њене правноснажности настави са вршењем услуга у складу са законом као и пре повреде права потрошача. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 191/2018 од 28.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована желба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Куршумлији П 101/2017 од 29.08.2017. године, садржана у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезан тужилац да туженом

уместо досуђеног износа од 13.500,00 динара, на име накнаде трошкова парничног поступка, исплати износ од 7.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или за новим тумачењем права као ни за решавањем правног питања од општег интереса, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Наиме, тужилац у овој парници тражи да се утврди да су му од стране туженог повређена права као потрошача јер је тужени увео нову услугу-накнаду за одржавање мерног инструмента са износом од 150,00 динара месечно, без претходне измене уговора и обавештења тужиоца као корисника комуналних услуга. Међутим, у поступку је утврђено да се не ради о новој услузи јер је тужени и до сада одржавао мерне инструменте, већ само о новој накнади за услугу, с тим што је тужени о увођењу накнаде, на одговарајући начин, по добијању сагласности од стране надлежног органа, обавестио потрошаче, па и тужиоца преко своје огласне табле, као и преко званичне Интернет странице, а спорну наплату је почео да врши по истеку законског рока. На описани начин тужени је испоштовао све обавезе из члана 87. и 88. Закона о заштити потрошача („Службени гласник РС“ број 62/14, 6/16...44/18), па су због тога и нижестепени судови правилно одбили тужиочев тужбени захтев поступајући у складу са праксом овог суда (решење Врховног касационог суда Рев 2801/2019 од 25.09.2019. године).

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у

новцу, у којима вредност побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је у конкретном случају вредност предмета спора означена износом од 10.000,00 динара, који не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, динарску противвредност 40.000 евра, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић